Pregaria.cat

Entrada

Icebergs

Per MartaF el dc., 02/12/2020 - 08:00

L'1 de desembre de 1959, es va signar el Tractat Antàrtic. En l'article 1, s'hi estableix l'ús exclusiu de l'Antàrtida per a fins pacífics i s'hi prohibeixen totes les operacions militars i els assajos de qualsevol classe d'armament, les explosions nuclears i l'abocament o l'emmagatzemament de residus radioactius relacionats amb l'energia nuclear. Alhora, promou la llibertat d'investigació científica sobre el continent blanc i s'hi garanteix la protecció i la conservació dels recursos naturals i de tots els éssers vius que hi habiten. D'aquesta manera, es designa l'Antàrtida com una regió de pau i de cooperació, en interès de tota la humanitat. Però aquest panorama idíl·lic contrasta amb la realitat. El 1973, la comunitat científica hi va descobrir un forat a la capa d'ozó que continua creixent, el desglaç s'hi ha multiplicat per quatre en els últims 25 anys i l'escalfament global n'amenaça greument la fauna. Per no parlar que l'Antàrtida s'ha convertit en un cementiri de plàstics i de microplàstics arrossegats pels corrents marins on, a més de les escombraries, també hi arriben tòxics per l'aire, gèrmens patògens i residus de petroli i d'altres contaminants.

D'altra banda, el Protocol sobre el Tractat de Protecció Ambiental a l'Antàrtida hi prohibeix l'explotació minera fins a l'any 2048. Però només és una treva ridícula, si tenim en compte la destrucció a passos de gegant que pateix la terra més meridional del nostre planeta i que s'hi ha verificat la presència del que podria ser el mantell de carbó més gran del món; així com grans reserves de ferro i d'altres minerals com ara antimoni, crom, or, molibdè, urani, petroli i diamants. Mentrestant, l'atmosfera de les àrees centrals de l'Antàrtida encara és la més freda, la més seca, la més ventosa i la més translúcida de la Terra i per això s'hi observen fenòmens òptics tan fascinants com els prismes de gel o la resplendor de l'aurora meridional. Tanmateix, el canvi climàtic és com una bola de foc que avança a una velocitat proporcional a la nostra inconsciència: si l'Antàrtida es fongués, el nivell dels oceans pujaria més de 65 metres i la teva ciutat i també la meva desapareixerien per sempre.

El desembre és un mes per abraçar l'esperança que anuncia l'Advent. I, enmig del paradís del teu Nadal de colors, indigna't perquè el nostre pecat ha estat creure'ns que tot era infinit i perenne, quan sabem que fins i tot el glaç té data de caducitat. I no et rendeixis davant la injustícia climàtica, només perquè ets un iceberg solitari predicant en el desert: «El Senyor t'anirà al davant, serà amb tu, no et deixarà acovardir ni t'abandonarà. No temis, no tinguis por» (Deuteronomi, 31:8). Perquè fins i tot els icebergs enfonsen vaixells.